

I den forbindelse skal forbrugeren samtidig have adgang til de oplysninger, som er nødvendige for at kunne vælge den rette forsikring. Behovet for oplysninger er så meget desto større ved livsforsikring, hvor forpligtelsen kan være af meget lang varighed.

Bestemmelserne er minimumsbestemmelser, dvs. forsikringsselskabet er mindst forpligtet til at give forsikringstageren de anførte oplysninger. Dette er bl.a. oplysning om lovvalg i visse tilfælde, om klageinstans samt ved livsforsikringer detaljerede oplysninger om forsikringsforpligtelsen. Som eksempler på sidstnævnte kan nævnes betingelser for udbetaling af forsikringsydelse, betingelser for præmiebetaling, regler for bonustildeling, opsigelsesadgang og regler for tilbagekøbsværdi.

Bestemmelsen nævner »forsikringstageren« som modtager af de omtalte informationer. I visse tilfælde kan der opstå tvivl om, hvem der formelt set er »forsikringstager«, og om det i disse situationer vil være i overensstemmelse med intentionerne bag direktiverne, at kun »forsikringstager« modtager de nævnte informationer. Problemet vil typisk være i ordninger indgået af en arbejdsgiver for sine ansatte. Arbejdsgiveren vil stå som »forsikringstager«, medens arbejdstageren er den forsikrede og ejer forsikringen. Det er endvidere arbejdstageren, der kan indsætte begunstigede efter Forsikringsaftalelovens §§ 102 og 104, og det er arbejdstageren, der som ejer har ret til at indgive indsigelse mod en overdragelse efter lovens § 157 for at give beskyttelse ved debitorskiftet, selvom det i disse situationer er »forsikringstageren«, der omtales i lovgivningen. Det skal derfor være arbejdstageren, der som ejer af forsikringen skal modtage de i direktivet nævnte informationer.

Informationer forud for forsikringstegning vil dog ikke være påkrævet for en arbejdstager, der ikke selv kan vælge, om forsikringen skal tegnes eller ej. For gruppelevsforsikringer vil behov for forudgående og løbende information ligeledes i de fleste tilfælde være mindre end ved individuel forsikringstegning.

I forslaget stk. 2 gives Finanstilsynet bemyndigelse til at udstede bekendtgørelser om det mere detaljerede indhold af disse informationer.

Til nr. 67 (§ 260)

Bestemmelsen er ændret som følge af de foreslåede bestemmelser i § 29, stk. 3, § 33 a, stk. 1, 6 og 7, § 33 b, stk. 1, § 213, stk. 4-6, § 215 og § 218. I bank- og sparekasseloven er de modsvarende bestemmelser til § 29, stk. 3, § 33 a, stk. 1, 6 og 7 samt § 33 b, stk. 1, ligeledes strafbelagt. Endvidere foreslås de nye investeringsregler i §§ 127 a-129 og informationsreglerne i § 256 og § 256 a strafbelagte, da overtrædelser kan have betydelige konsekvenser for forsikringstagerne.

Bestemmelser svarende til § 213, stk. 4-6, og § 215 var strafbelagt i tjenesteydelsesloven, der foreslås ophævet, og § 218 svarer i hovedtræk til den tidligere strafbelagte § 220, stk. 1. Endvidere har ændrede formuleringer af § 212, § 219, stk. 1, § 220, stk. 1, § 221, § 222, stk. 1 og 2, og § 255, stk. 1 og 2, medført, at disse bestemmelser ikke længere foreslås strafbelagt.

Til § 2

Lov om tilsyn med firmapensionskasser trådte i kraft den 28. maj 1989. Efter lovens § 74 skulle alle firmapensionskasser senest efter 3 år have opnået koncession efter lovens bestemmelser, medmindre Finanstilsynet forlængede fristen. Finanstilsynet har forlænget fristen for nogle meget små pensionskasser, for hvilke der har vist sig nogle særlige problemer. Det drejer sig om firmapensionskasser, der alene har pensionerede medlemmer.

Mange af disse pensionskasser har et ganske beskeden administrativt apparat. Den administrative byrde med at opfylde lovens krav kan medføre betydelige omkostninger i forhold til den udbetalte pension. Blandt de berørte firmapensionskasser er der nogle, der kun har ét medlem. I et sådant tilfælde er det umuligt at finde medlemmer til bestyrelse osv.

De problemer, der har vist sig, vedrører dels spørgsmål om afholdelse af generalforsamling og valg af bestyrelse, dels spørgsmål om manglende proportion mellem den arbejdsmæssige belastning i den enkelte lille pensionskasse med tilretning af vedtægter, regulativ samt økonomisk og teknisk grundlag og den tilsynsmæssige gevinst herved, idet lov om tilsyn med firmapensionskasser indeholder en række detaljerede, krav til vedtægter, pensionsregulativ, teknisk og økonomisk grundlag, hensættelser samt ledelse og generalforsamling. Vedrørende overgang til lovens regler ses der for nogle af de mindste firmapensionskasser ikke tilstrækkelig gode og rimelige tilsynsmæssige begrundelser for at kræve det eksisterende sæt vedtægter m.v. omstruktureret som foreskrevet, i det omfang der i disse pensionskasser er rigelig økonomisk dækning for forpligtelserne. Endvidere er en del af de forhold, som lovens ændrede krav skulle sikre, ikke relevante, da det drejer sig om pensionskasser med få medlemmer, der alle er pensionerede.

Det foreslås derfor, at der gives Finanstilsynet adgang til at give disse firmapensionskasser mulighed for at fravige visse af lovens bestemmelser. Finanstilsynet vil herefter i hvert enkelt tilfælde tage stilling til, hvilke krav der skal stilles for at sikre lovens formål overholdt, uden at pensionskassernes eksisterende vedtægter m.v. skal omstruktureres unødven-